wäriſes. Pidin aga wangkret takka lükkama. Hoostele ta näitas piitſa eemalt, mulle pani näha peale, et arwaſin, mõni liige pidi tee peale maha jääma; ja kui wangker ſilmapilk ſeisma jäi, lükkas ta mind jalaga ja ähwardas weel, taelaga tuld mulle mekkida anda.

Katſuſin weel kord wastupanna, aga ta hakkas minuſt kõrwu- ja karwüpidi kinni, rõhus mind ueste ratta juure maha, et ratas oleks mu pea wõinud puruks ajada. Nii wäſind, kui ma olin, kukkuſin põlwili maha, aga piitſawarrega pekſis ta mind wastu kõhtu ja jalgu, et jälle üles kargaſin. Siiski tema mõirgas: „oot' ſina hobuſe tapja, kas ſa nüüd aru ſaad, et wäſind ja nälgind hoostele ei pea liiga tegema? Kas ſa krants nüüd mõistad, et oma loomakeste peale pead halastama?“ Ma tahtſin Jumalat paluda pma hädas, aga et ma ſeda lapſepõlweſt ſaadik ep olnud teinud, ei mõiſtnud ma nüüd ühtegi paluda. Ma karjuſin ja ulguſin, aga keegi ei kuulnud mind, ei ma näinud ei inimeſt ega muud looma, kelleſt abi loota. Kül olime ju mäeſt ülesſe ſaanud, aga ika weel jäi ta wangkre kõrwa ja waewas mind, et ſeeſama tee ſiit ſaadik mulle nagu otſata oli, mis ma muidu lühikeſe ajaga olen ärakäinud. Kui me' ehk poole tee peale ſaime, mõtleſin mina, et parem oleks, kui

ta mind tahab, et ſiis kohe wõtaks ja mite enam ilma asjata ei waewaks. — Nõnda ma mõtleſin, aga nagu teaks ta mu mõtted ära, kiſendas ta nüüd: „nihuta, lükka, tõsta, weereta ſina häbemata koer; lükka, et weri ſuu küünte alt wälja jooſeb, muidu ma wõtan ſind kohe, ja ſiis igaweſeks ajaks. Aga teed ſa täna weel, nii palju kui jõuad, ſiis annan ſulle ſeekord weel armu, aga ſee on ſiis kaa wiimne kord! Ja minu päralt on hobuſe tapjad ja kõwa südamega woorimehed ja muud armutumad hobuſe pidajad kõik; mulle on neid tarwis ja üks hea hulk juba koos. Kes hoostele üleliiga peale paneb, neid üle jõuu wäſitab, neid häästi ei sõõda, neid talwe külma, ſuwe palawa ja pääwa käte õue jätab, et kärbaſid ja parmud neid näriwad, — kõik kes nõnda teewad, need on minu päralt. Mul on niiſuguſi hobuſe tapjaid ju kül, aga ommeti on mulle neid weel tarwis. Tallinna ja muu linnade, ja külade ümberkaudu, kus ſoola, kiwa, puid ja muid kaubaasju weetakſe, maanteede ääres, kus wahel sakſu ühe wangkre sees toſina kaupa sõidetakſe, kus teurahwas jopastand peaga oma koormatega linna ruttab — ho, ho! ſealt walitſen ma oma mehi, ſeda nooremad ja tugewamad, ſeda parem; aga wanad ja joodikud, ei ma neiſt palju kaſu ei ſaa,